

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ing. Pavla Horáka, Ph.D. a soudců JUDr. Zdeňka Dese a JUDr. Kateřiny Hornochové ve věci žalobkyně **ČEZ Distribuce, a. s.**, se sídlem v Děčíně - Děčín IV-Podmokly, Teplická 874/8, PSČ 405 02, identifikační číslo osoby 24729035, proti žalované **HYDROGEOLOGIE CHRUDIM spol. s r.o.**, se sídlem v Chrudimi, Novoměstská 10, PSČ 537 01, identifikační číslo osoby 47470631, zastoupené JUDr. Václavem Lučhou, advokátem, se sídlem v Praze 1, Opatovická 18, za účasti vedlejšího účastníka na straně žalované České pojišťovny a.s., se sídlem v Praze 1, Spálená 75/16, identifikační číslo osoby 45272956, o zaplacení částky 425.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 43 Cm 200/2001, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 16. srpna 2011, č. j. 1 Cmo 128/2010-392, takto:

I. Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. srpna 2011, č. j. 1 Cmo 128/2010-392, se ve výroku I. 2), jímž byla uložena povinnost žalované zaplatit žalobkyni částku 212.500,- Kč s úrokem z prodlení z této částky v sazbě 10 % p.a. od 15. února 2001 do zaplacení, a ve výrocích o nákladech řízení **zrušuje** a věc se v tomto rozsahu **vrací** Vrchnímu soudu v Praze k dalšímu řízení.

II. Ve zbývajícím rozsahu se dovolání **odmítá**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala na žalované zaplacení částky 425.000,- Kč s příslušenstvím z titulu nároku na náhradu škody, která jí měla vzniknout v důsledku skutečnosti, že při hloubení vrtu žalovanou došlo ke vzletnutí vodícího drátu do rozvodny

██████████ k jejímu poruše a následně k přerušení dodávky elektrické energie pro společnost ██████████ a.s., Cukrovar ██████████. Tato společnost vyúčtovala žalobkyni, resp. jejímu právnímu předchůdci, škodu a žalobkyně vyúčtovanou škodu uhradila.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem, v pořadí druhým, ze dne 13. listopadu 2009, č. j. 43 Cm 200/2001-350, zamítl žalobu na zaplacení částky 425.000,- Kč s příslušenstvím (bod I. výroku) a rozhodl o náhradě nákladů mezi účastníky a vůči České republice (body II., III. a IV. výroku).

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že v dané věci žalovaná odpovídá žalobkyni, resp. jejímu předchůdci dle ustanovení § 423 (správně § 432) občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“) za škodu vyvolanou povahou zvláště nebezpečného provozu, kdy za tuto škodu odpovídá provozovatel bez zřetele na zavinění, když k poškození rozvodny v ██████████ došlo v důsledku výbuchu při provádění trhacích prací. Žalovaná tak odpovídá za škodu, která při výbuchu vznikla na rozvodně v ██████████ neodpovídá však za škodu třetí osobě, která této osobě vznikla v důsledku přerušení dodávek elektrické energie, protože dle ustanovení § 9 odst. 4 a odst. 7 zákona č. 222/1994 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o Státní energetické inspekci (dále jen „zákon č. 222/1994 Sb.“), má dodavatel právo omezit nebo přerušit dodávky energie podle uzavřené smlouvy v nezbytném rozsahu též při vzniku a odstraňování poruch na zařízeních pro rozvod energie, když při odstraňování těchto poruch a závad je právo na náhradu škody a ušlého zisku vyloučeno. Soud prvního stupně proto žalobu zamítl.

K odvolání žalobkyně odvolací soud rozsudkem v záhlaví uvedeným rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. změnil tak, že žalobu ohledně zaplacení částky 212.500,- Kč s příslušenstvím zamítl a žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 212.500,- Kč s příslušenstvím (první výrok); ve výroku II. ho změnil tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (druhý výrok). Současně rozhodl o náhradě nákladů České republice (třetí a čtvrtý výrok) a o náhradě nákladů odvolacího řízení (pátý výrok).

Odvolací soud zopakoval důkaz znaleckým posudkem Ing. Jiřího Kadrmana. Jádrem odvolacího přezkumu bylo posouzení, zda podmínky pro aplikaci ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) a odst. 7 zákona č. 222/1994 Sb. byly naplněny, tedy zda v daném případě šlo o „poruchu na zařízení pro rozvod energie“, jak má uvedený zákon na mysli. S poukazem na gramatický a logický výklad odvolací soud konstatoval, že výraz porucha je zpravidla užíván v případě, kdy v důsledku zejména delšího užívání věci nebo zvýšeného namáhání dojde ke ztrátě funkčnosti. Naproti tomu v případě poškození věci působením vnější síly, vyvolané jinou osobou, používáme obvykle formulaci, že došlo ke škodě. Dospěl tedy k závěru, že v daném případě nešlo o poruchu ve smyslu zákona č. 222/1994 Sb. a tudíž na žalobkyni nedopadá výjimka dle ustanovení § 9 odst. 7 tohoto zákona a škodu jiné osobě, vzniklou v důsledku přerušení dodávky elektrické energie, musela cukrovaru hradit.

Odvolací soud dospěl k závěru, že žalobkyni nemůže být přiznána náhrada jí vzniklé škody v plné výši, neboť cukrovar vznik škody do jisté míry umožnil (přesněji nezabránil jejímu vzniku), když v rámci své preventivní a zádržné činnosti se nezajistil proti výpadku elektrické energie vybudováním náhradního zdroje elektrické energie. Vzhledem k tomuto zanedbání preventivní a zádržné povinnosti cukrovaru odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil a přiznal žalobkyni na náhradu škody jen částku 212.500,- Kč s příslušenstvím, tedy poloviční ve vztahu k tomu, co žalobkyně cukrovaru uhradila.

Proti rozsudku odvolacího soudu, výslovně v plném rozsahu, podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost odvozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), uplatňujíc všechny dovolací důvody ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř.

Dovolatelka je přesvědčena, že nárok žalobkyně na náhradu škody vznesený vůči ní je neoprávněný. Ke kompenzaci, kterou žalobkyně poskytla společnosti [redacted] a.s., Cukrovar [redacted] a jejíž náhradu nyní uplatňuje vůči žalované, nikdy nebyla žalobkyně povinna. Pokud tak učinila, jde pouze o její pochybení a žalovaná nemůže být v tomto případě nucena k regresu. Uvádí, že při provádění vrtných prací byly dodrženy všechny příslušné bezpečnostní předpisy a podniknuta všechna nutná opatření dle povolení báňského úřadu. I přes tyto skutečnosti došlo k události, která neměla původ v popsané činnosti žalované, nýbrž nastala důsledkem nečekaného prudkého poryvu větru, který zanesl při provádění trhacích prací vodivý drát do vzdáleného ochranného pásma rozvodny elektrické energie, což způsobilo její zkrat a dočasný výpadek dodávky elektrické energie. Dovolatelka je toho názoru, že tuto událost nezavinila, nýbrž byla způsobena okolností vis maior, mající původ mimo provoz a mimo rámec působení žalované.

Nedostatky ve skutkovém zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování, spatřuje žalovaná v tom, že odvolací soud konstatoval odpovědnost žalované za nastalý stav a způsobené ztráty, aniž by bylo prokázáno, že okolnosti vis maior zde dány nejsou.

Dále namítá nesprávné právní posouzení. Nesouhlasí s tím, že odvolací soud zjištěné povětrnostní podmínky daného dne neshledal za okolnosti vis maior. Neztotožňuje se ani s výkladem ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) a odst. 7 zákona č. 222/1994 Sb. Za nesprávný považuje názor odvolacího soudu, že toto ustanovení nelze na daný případ aplikovat. Dle jejího mínění odvolací soud vyložil stěžejní pojem dotčeného ustanovení, a to pojem „porucha“ příliš intenzivně. Upozorňuje, že výklad dotčeného ustanovení podaný odvolacím soudem navíc zásadním způsobem ohrožuje postavení dodavatelů energií.

Vadu, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci spatřuje dovolatelka v tom, že odvolací soud řádně nezaprotokoval její námítky vůči znaleckému posudku znalce Ing. Jiřího Kadrmana učiněné na jednání.

S odůvodněním rozsudku odvolacího soudu souhlasí žalovaná pouze v bodě, ve kterém soud shledal určitou odpovědnost poškozeného cukrovaru. Neztotožňuje se však s mírou účasti dotčeného cukrovaru. Počínal-li by si tento cukrovar dle ustanovení § 415 obč. zák. a v souladu s běžnou praxí ostatních cukrovarů, k žádným ztrátám by v daném případě nedošlo.

S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhuje, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

K dovolání žalované se stručně vyjádřila žalobkyně tak, že považuje rozhodnutí odvolacího soudu za správné a ztotožňuje se s jeho závěry a argumentací v rámci odvolacího řízení.

Nejvyšší soud České republiky (dále též jen „Nejvyšší soud“) úvodem poznamenává, že rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (od 1. července 2009) se podává z bodů 1. a 12., části první, článku II. zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu bylo podáno v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) a obsahuje stanovené náležitosti, se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

V části, v níž žalovaná dovoláním napadá výrok pod bodem I. v části 1), již se žaloba ohledně zaplacení částky 212.500,- Kč s příslušenstvím zamítá, je její dovolání subjektivně nepřipustné. K podání dovolání je totiž oprávněn pouze ten účastník, v jehož poměrech rozhodnutím odvolacího soudu nastala újma, odstranitelná tím, že dovolací soud toto rozhodnutí zruší (srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. října 2005, sp. zn. 29 Odo 327/2004, uveřejněného pod číslem 45/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Dovolatelka tudíž není osobou subjektivně oprávněnou podat proti této části výroku pod bodem I. dovolání (§ 240 odst. 1, § 243b odst. 5 a § 218 písm. b/ o. s. ř.). Nejvyšší soud je proto jako takové v tomto rozsahu podle ustanovení § 243b odst. 5 a § 218 písm. b) o. s. ř. odmítl.

Dovolací soud se dále zabýval dovoláním žalované směřujícím proti části 2) měnicího výroku I. rozsudku odvolacího soudu, kterou byla uložena žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 212.500,- Kč s příslušenstvím.

V tomto rozsahu je dovolání přípustné, neboť směřuje proti té části výroku rozsudku odvolacího soudu, již bylo změněno (v neprospěch dovolatelky) rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Nesouhlas dovolatelky se závěrem odvolacího soudu ohledně neexistence okolnosti vis maior je uplatněním dovolacího důvodu podle § 241a odst. 3 o. s. ř., tj. že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování

Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, se považuje výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o. s. ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplývaly a ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti je logický rozpor. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout pochybení, není možné polemizovat s jeho skutkovými závěry, např. namítat, že soud měl či neměl uvěřit svědkovi, že některý důkaz není pro skutkové zjištění důležitý nebo že z provedených důkazů vyplývá jiný závěr apod. Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva.

Dovolatelka nesouhlasí se skutkovým závěrem soudů nižšího stupně o tom, co bylo či nebylo provedenými důkazy prokázáno, a namítá, že soud nepřipustil existenci náhlého poryvu větru (jako okolnosti vis maior), byť tato z provedeného dokazování vyplývá. K tomuto závěru dochází na základě vlastního hodnocení důkazů, kdy jednotlivým důkazům, jež byly v řízení provedeny, připisuje různou důkazní sílu (ve skutečnosti odkazuje pouze na zápis z poruchy v rozvodně [redacted] [redacted] dne [redacted] 2000 a na svědeckou výpověď svědka [redacted]) a po jejich přehodnocení činí vlastní skutkové závěry.

Především je třeba připomenout, že hodnocení důkazů soudem (§ 132 o. s. ř.), které dovolatelka napadá, není samo o sobě - jak je uvedeno výše - způsobilým dovolacím

důvodem. Námitky proti samotnému hodnocení důkazů, tj. zda je některý důkaz věrohodný či nikoliv a ke kterým z důkazů soud měl či neměl přihlídnout, dovolací důvod podle ust. § 241a odst. 3 o. s. ř. nenaplnějí. Odvolací soud při svém rozhodnutí přihlížel ke zjištěním, čerpaným pouze z důkazů, které byly v řízení před soudy obou stupňů provedeny, a v úvahu vzal pouze ty okolnosti, jež vyšly najevo v průběhu řízení a mají tak oporu v obsahu spisu.

V dané věci bylo soudem prvního stupně provedeno dokazování zahrnující výslechy svědků a důkazy listinami. Rozhodnutí odvolacího soudu (shodně se soudem prvního stupně) vychází ze závěru, že v dané věci se nejednalo o vis maior. Toto zjištění má oporu v provedeném dokazování, vyplývá především ze zprávy Českého hydrometeorologického ústavu pobočky v Hradci Králové z 22. listopadu 2007, ze svědecké výpovědi podnikatele [REDAKCE]. Soudům prvního a druhého stupně nelze vytýkat, že by při zjišťování skutkového stavu vzaly v úvahu skutečnosti, které nevyplynuly z provedených důkazů, že by pominuly podstatné skutečnosti, které byly v řízení prokázány, nebo že by v jejich hodnocení důkazů existoval logický rozpor. Dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. tak není naplněn.

Za situace, kdy bylo v řízení prokázáno, že povětrnostní podmínky daného dne v dopoledních hodinách v lokalitě [REDAKCE] byly takové, že vítr dosahoval rychlosti 5,0 až 7,0 m/s, že před odstřelem foukal běžný, chvílemi nárazový vítr, odvolací soud (i soud prvního stupně) nepochybil, když dospěl k závěru, že se v dané věci o okolnost vis maior nejedná, a tudíž žalovaná odpovídá žalobkyni dle ustanovení § 432 obč. zák. za škodu vyvolanou povahou zvlášť nebezpečného provozu.

Podle ustanovení § 432 obč. zák. za škodu vyvolanou povahou provozu zvlášť nebezpečného odpovídá provozovatel stejně jako provozovatel dopravního prostředku.

V případě odpovědnosti za škodu podle citovaného ustanovení jde o odpovědnost založenou na principu objektivním, jejíž základ tvoří kvalifikovaná událost, nikoli zaviněné porušení právní povinnosti. Předpokladem této odpovědnosti je, že škoda vyplývá ze samotné povahy provozu a že skutečně byla vyvolána zvlášť kvalifikovanou událostí. Uvedená podmínka je splněna, jestliže se projeví zvláštní vlastnosti provozu, kterými se projevuje v okolním světě jeho nebezpečnost a které jsou zároveň objektivně způsobilé vyvolat škodu u třetích osob. Je-li mezi vzniklou škodou, jejíž náhrada je požadována, a povahou provozu (jeho nebezpečností) příčinná souvislost, je to důvodem vzniku objektivní odpovědnosti podle § 432 obč. zák.

Dle ustanovení § 428 obč. zák. své odpovědnosti se nemůže provozovatel zprostit, jestliže škoda byla způsobena okolnostmi, které mají původ v provozu. Jinak se odpovědnosti zprostí, jen jestliže prokáže, že škodě nemohlo být zabráněno ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze požadovat.

Neodvratitelnou událostí nemající původ v provozu je okolnost, která objektivně nemá svůj původ „uvnitř“ provozu a která nesouvisí s organizací, řízením a realizací provozu. Může jít o události způsobené zejména vnějšími přírodními silami, např. o živelní událost, které nemohlo být provozovatelem zabráněno ani nemohla být objektivně odvrácena, a to ani při vynaložení takového úsilí, jež by bylo možné vynaložit. V takových případech jde o zásah „zvenčí“, nikoliv o okolnost mající původ ve vlastním provozu. Jde v podstatě o tzv. kvalifikovanou (nikoliv prostou) náhodu, neboli vyšší moc (vis maior). Byla-li příčinou vzniku škody tzv. vnitřní škodná událost, nepřichází v úvahu zproštění odpovědnosti provozovatele z důvodu neodvratitelné události bez ohledu na to, zda škodě mohlo

či nemohlo být zabráněno (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. ledna 2008, sp. zn. 25 Cdo 529/2006, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek, vydávaném nakladatelstvím C. H. Beck, pod C 5791).

Byla-li tedy v projednávané věci na základě zjištění soudů příčinou vzniku škody tzv. vnitřní škodná událost, nikoliv prudký poryv větru, nepřichází v úvahu zproštění odpovědnosti provozovatele (zde žalované) z důvodu neodvratitelné události bez ohledu na to, zda škodě mohlo či nemohlo být zabráněno.

Prostřednictvím další námitky se dovolatelka sice ztotožňuje s aplikací ustanovení § 415 obč. zák., avšak nesouhlasí s mírou účasti dotčeného cukrovaru. Dovolává se úplného zproštění své odpovědnosti.

Spoluzavinění poškozeného zásadně přichází v úvahu i u odpovědnosti za škodu v intencích ustanovení § 432 obč. zák., které přímo odkazuje na ustanovení § 437 obč. zák. (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. května 2003, sp. zn. 25 Cdo 43/2002). Judikatura však také dovodila, že výlučné zavinění poškozeného může sice vést k úplnému zproštění se odpovědnosti provozovatele za škodu, avšak jen tehdy, byla-li škoda sice vyvolána zvláštní povahou provozu (§ 427), ale nebyla způsobena okolnostmi majícími původ v provozu, byla-li však takovými okolnostmi způsobena, úplné zproštění již s ohledem na první větu ustanovení § 428 obč. zák. v úvahu nepřichází (srov. blíže Rc 80/70)

Byla-li tedy dle skutkových zjištění soudů škoda způsobena okolnostmi majícími původ v provozu a odvolací soud aplikuje ustanovení § 415 obč. zák., uznal žalovanou odpovědnou za škodu pouze v poloviční požadované výši, není mu čeho vytknout.

Opodstatněná je však výtká nesprávného právního posouzení ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) a odst. 7 zákona č. 222/1994 Sb., když odvolací soud dospěl k závěru, že podmínky pro jejich aplikaci nejsou v projednávané věci naplněny.

Právní posouzení je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) zákona č. 222/1994 Sb. dodávky energie podle uzavřené smlouvy má dodavatel právo omezit nebo přerušit v nezbytném rozsahu při vzniku a odstraňování poruch na zařízeních pro rozvod energie.

V souladu s ustanovením § 9 odst. 7 cit. zákona je pak mimo jiné i v tomto případě právo na náhradu škody a ušlého zisku vyloučeno.

Odvolací soud dospěl k závěru, že v daném případě o poruchu ve smyslu zákona č. 222/1994 Sb. nešlo.

Již ve stanovisku pléna Ústavního soudu ze dne 21. května 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st.-1/96, uveřejněném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazku 9, ročníku 1997, části I., pod pořadovým číslem 9, Ústavní soud vysvětlil, že vázanost soudu zákonem neznamená bezpodmínečně nutnost doslovného výkladu aplikovaného ustanovení, nýbrž zároveň vázanost smyslem a účelem zákona. V případě konfliktu mezi doslovným zněním zákona a jeho smyslem a účelem je důležité stanovit podmínky priority výkladu e ratione legis před výkladem jazykovým, tj. podmínky, jež by měly představovat bariéru možné libovůle při aplikaci práva. Uvedl, že smysl a účel zákona lze dovodit především z autentických dokumentů vypovídajících o vůli a záměrech zákonodárce, mezi něž patří důvodová zpráva k návrhu zákona (uvědomuje si skutečnost, že ze souhlasu zákonodárce s osnovou návrhu lze pouze presumovat i jeho souhlas s jejími důvody) a dále z argumentace

přednesené v rozpravě při přijímání návrhu zákona. Smysl a účel zákona lze dále dovodit z pramenů práva. Zároveň dodal, že při aplikaci právního ustanovení je nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoliv pochybnost, lze upřednostnit výklad *e ratione legis* před výkladem jazykovým.

V podmínkách projednávání věci je tak při výkladu zkoumané právní normy třeba nejprve zkoumat důvodovou zprávu k citovanému zákonu a následně přistoupit k výkladům jazykovému, systematickému a logickému.

Důvodová zpráva vlády České republiky k návrhu zákona o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o Státní energetické inspekci, který byl vydán pod č. 222/1994 Sb. k otázce § 9 odst. 4 písm. d), tj. k definici „poruch na zařízeních pro rozvod energie“ jež vedly k omezení nebo přerušení dodávky elektřiny v nezbytném rozsahu nic bližšího neuvádí. Ve vztahu k § 9 odst. 7 pouze zmiňuje, že „omezení nebo přerušení dodávky energie v případech uvedených v odst. 4 není protiprávním jednáním a odběrateli tedy nevzniká nárok na náhradu případné škody“.

Ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) zákona č. 222/1994 Sb. výslovně nedefinuje pojem „porucha“, ani kauzálně (tj. co do příčiny) nepopisuje jednotlivé varianty, z nichž tato situace vzniká. Na základě jazykového výkladu, který má ze shora uvedených důvodů přednost, lze dospět k tomu, že porucha je úplná či částečná ztráta schopnosti provozu prvku nebo zařízení (srov. v literatuře např. Fuchs, E. Technický slovník naučný. P-Q. Praha: Encyklopedický dům, 2004). V podmínkách projednávání věci tedy poruchu představovala ztráta schopnosti provozu zařízení pro rozvod energie.

Ze systematiky ustanovení § 9 zákona č. 222/1994 Sb. vyplývá, že v případech uvedených v odstavci 4 je dodavatel povinen obnovit dodávku energie bezprostředně po odstranění příčin (v podmínkách projednávání věci je tzv. příčinou „působení vnější síly vyvolané jinou osobou“), které vedly k jejímu omezení nebo přerušení (viz odstavec 6 cit. ustanovení).

Na tomto místě je třeba zdůraznit, že příčiny (viz popsané výše) nelze zaměňovat s následkem (poruchou). Vzhledem ke znění posledně citovaného ustanovení a s ohledem na shora uvedený účel ustanovení § 9 odst. 7 zákona č. 222/1994 Sb. je nutno dospět k logickému závěru, že posuzování příčiny poruchy na zařízení pro rozvod energie není z pohledu ustanovení § 9 odst. 7 zákona č. 222/1994 rozhodné. Postavil-li proto odvolací soud svůj výklad ustanovení § 9 odst. 4 a odst. 7 na tom, že nedošlo k poruše, došlo-li „k poškození věci působením vnější síly vyvolané jinou osobou“, které bylo příčinou vzniku poruchy a na žalobkyni proto nedopadá vyloučení odpovědnosti za škodu podle ustanovení § 9 odst. 7 zákona č. 222/1994 Sb., není jeho právní posouzení v tomto ohledu správné.

Jelikož napadené rozhodnutí neobstojí již v rovině právního posouzení věci, pokládal Nejvyšší soud za nadbytečné zabývat se věcně další dovolací námitkou žalované směřující do tvrzené vady řízení.

Protože rozhodnutí odvolacího soudu v části, již bylo rozhodnuto o povinnosti žalované zaplatit žalobkyni částku 212.500,- Kč s příslušenstvím, spočívá na nesprávném právním posouzení věci a je tak naplněn dovolatelkou uplatněný dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., dovolací soud je v rozsahu, v němž shledal dovolání přípustným, podle ustanovení § 243b odst. 2 věty za středníkem o. s. ř. zrušil.

V dalším řízení bude odvolací soud vázán právním názorem dovolacího soudu (§ 243d odst. 1, věta za středníkem, o. s. ř.), přičemž rozhodne také o dosavadních nákladech řízení včetně řízení odvolacího a dovolacího (§ 243d odst. 1, věta třetí, o. s. ř.).

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 25. července 2012

JUDr. Ing. Pavel H o r á k , Ph.D. v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

V zastoupení: